

KIM STANLEY ROBINSON

50

DE GRADE

SUB ZERO

Traducere din limba engleză și note de
Loredana Frățilă-Cristescu

Primată în pădure

Nimănui nu-i place Washington D.C. Nici măcar celor care-l iubesc nu le place. Climă groaznică, trafic și mai și: un oraș american obișnuit de mărime medie cu blocaje de circulație, în care clădirile federale albe cu forme pline nu îmbunătățesc cu nimic situația. Mai degrabă îi atrag pe toți politicienii și turiștii, pe cei care fac lobby, pe diplomații, refugiații și pe toți ceilalți care vin din altă parte, adeseori din motive suspecte, iar după aceea își petrec timpul creând aglomerație pe străzi și ocupând mai mult decât li s-ar cuveni din atenția publicului, cu vorbăria nesfârșită despre orașul lor inexistent de pe deal, în timp ce ignoră orașul real în care se află. Gustul neplăcut al acestei ipocrizii nu poate fi îndepărtat nici cu mâncarea și băutura de la un milion de restaurante din cele mai fine. Nu — bastion al guvernului mondial, trezorerie încuiată a Băncii Mondiale, fortăreață ce găzduiește sediul central al poliției mondiale; Roma în vremea pâinii și circului — nimănui nu poate să-i placă așa ceva.

Așadar, era normal ca atunci când diluviul se abătuse asupra orașului, făcând prăpăd și lăsând capitala bolborosind în arșița lividă a unui mai umed și murdar de noroi, să existe diverse reacții exterioare, ale căror subtext fusese însă ceva de genul: HA, HA, HA. Asta pentru că mulți oameni din toată lumea considerau că se făcuse cumva dreptate. Capitala lumii, devastată; cum să nu-ți faci plăcere așa ceva?

Se spusese, desigur, ce se spunea de regulă de către părțile care aveau obiceiul s-o spună. Zonă calamitată, ajutoare de urgență, pericol de epidemie, refacere imediată, mândria națiunii etc. Cum orașul era capitala lumii, președintele insista ferm că era de datoria patriotică a fiecăruia să contribuie la reconstrucție, dând dovadă de curaj și neclintire în fața a ceea ce el numea „acel act de terorism climatic.“ „De acum înainte,“

continuase președintele, „ne aflăm în stare de război cu natura. Vom munci până când vom fi reclădit acest oraș mai bine decât era înainte.“

Adevărul fie spus, încă de pe vremea lui Reagan, aripa conservatoare (sau dominantă) a Partidului Republican venea la Washington cu scopul declarat de a distruge guvernul federal. Membrii săi discutaseră despre „înfometarea bestiei“, dar, la o adică, mergea și inundația. Erau flexibili, iar pentru ei contau rezultatele. Cum ar fi putut guvernul american să continue să-și împovăreze cetățenii dacă centrul său de operațiuni fusese devastat? Ar fi trebuit să ducă o adevărată luptă numai ca să revină la normal! Inundațiile fuseseră, evident, o pedeapsă pentru îndrăzneala de a pune impozit pe venit și de a pretinde că națiunea era una seculară. Nu puteai să nu te gândești la Sodoma și Gomora, la profețiile din Cartea Revelațiilor și așa mai departe.

Între timp, cei aflați la capătul opus al spectrului politic nu vărsaseră prea multe lacrimi din cauza dezastrului. Ca lovitură dată imperiului galactic drept în inimă, era greu să regreti că se petrecuse. Ar fi putut stânjeni pentru o vreme casta conducătoare, s-ar fi putut să o facă să recunoască faptul că, probabil, sistemul său economic schimbase clima și că aceasta era numai prima din multele consecințe catastrofice. Dacă Washingtonul era întâmpinat cu un refuz acum când implora ajutor, acest tratament nu era decât cel pe care și el îl aplicase de fiecare dată în trecut victimelor mediului. Natura râde la urmă, dreptate poetică, fără avantaje, ce semeni, aia culegi, ticăloși bogați și așa mai departe.

Astfel, inundațiile fuseseră pe placul ambelor tabere. Iar în zilele care le urmaseră, Congresul arătase clar prin voturile sale, dacă nu și prin cuvinte, că nu avea de gând să aloce suma de bani necesară readucerii lucrurilor la normal. Spunea că trebuie făcut, ordonase să se facă, dar nu oferise și finanțare.

Orașul trebuia așadar să-și pună speranțele fie într-un District Columbia sărăcit, care știa deja atât de bine cum stă treaba cu „mandatele nefinanțate“ emise de Congres încât*

* legi sau reglementări care impun guvernelor statale sau locale din SUA să efectueze anumite acțiuni fără a le pune la dispoziție și sursele de finanțare

ajunsesse să pună vreme de ani de zile sloganul „Impozit fără reprezentare“* pe plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor, sau în agențiile guvernamentale însărcinate cu oferirea de ajutor în caz de dezastru, ca FEMA sau Corpul Inginerilor Militari și alte instituții de la care se putea aștepta asistență, dar numai în cadrul îndatoririlor (și bugetelor) lor normale.

Experti ai acestor agenții încercaseră să explice faptul că inundațiile nu avuseseră nicio semnificație morală, că fuseseră doar o problemă practică de gospodărire a orașului, care trebuia rezolvată ca orice chestiune de sănătate, siguranță și confort publice. Potomacul se umflase, transformându-se temporar într-un lac de circa o mie șase sute de kilometri pătrați și rămăsese astfel nu mai mult de o săptămână, timp în care provocase stricăciuni serioase infrastructurii. Mare parte din zona publică a orașului fusese devastată. Rock Creek își sfâșiasse malurile, iar National Mall era acoperit de nămol, Tidal Basin** făcea acum parte din nou din fluviu, iar Memorialul Jefferson se afla în apele puțin adânci ale curentului. Multe străzi fuseseră blocate cu gunoaie, și mai grav, multe tunele de metrou fuseseră inundate, iar reparațiile aveau să dureze luni de zile. Zona Alexandria suferise stricăciuni. Multe din podurile din regiune fuseseră distruse sau avariate. Funcționarea rețelei de alimentare cu energie electrică se afla sub semnul îndoielii, la fel și sistemul de canalizare, iar o epidemie era clar posibilă.

Date fiind toate acestea, anumite reparații trebuiau pur și simplu făcute, existând și cereri de refacere. Însă, chiar dacă aceste cereri erau realmente sau aparent aprobate, ori întâmpinate cu o indiferență împietrită sau opoziție jubilantă, rezultatul era același: nu se alocaseră suficienți bani pentru a termina treaba.

Se rezolvaseră numai chestiunile esențiale. Infrastructura necesară aproape în întregime și, desigur, și clădirile renumite pe plan național, care fuseseră curățate, iar pe suprafața

* aluzie la sloganul revoluției americane, „Niciun impozit fără reprezentare“

** golfuleț artificial creat spre sfârșitul secolului al XIX-lea. pe unul din malurile sale s-a construit Memorialul Jefferson

Mall-ului se replantase iarbă și cireși. Memorialul Războiului din Vietnam fusese dezgropat, Memorialele Lincoln și Jefferson readuse la normal din starea lor insulară. Congresul dezbătuse o propunere de a lăsa reperul de viitoră însemnat cu nămol verde pe laturile Monumentului Washington, în final respingând însă ideea. Piatra marelui soclu fusese curățată cu aburi, iar în jurul său, Mall-ul începea să arate ca și cum inundațiile nici nu s-ar fi produs. Oriunde altundeva în oraș însă...

NU ERA UN MOMENT BUN să fii nevoit să-ți cauți o locuință.

Totuși, exact asta trebuia să facă Frank Vanderwal. Închiriase apartamentul pe un an, perioada cât plănuse să o petreacă lucrând la Fundația Națională pentru Știință, după care fusese de acord să mai rămână. Acum, la numai o lună de la inundații, apartamentul trebuia predat proprietarului, un angajat al serviciului extern din cadrul Departamentului de Stat pe care nu-l cunoscuse, și care se întorcea după o ședere în Brazilia. Drept pentru care trebuia să-și găsească altă locuință.

Hotărârea de a rămâne fusese, fără îndoială, o idee foarte proastă.

Acest gând îl apăsa în timp ce-și căuta un nou apartament, și, din această cauză nu fusese atât de perseverent pe cât ar fi trebuit. Oferta era foarte redusă și prohibitiv de scumpă. Mii de oameni fuseseră atrași la D.C. de niște inundații care în același timp distruseseră mii de case, iar altora le produsese suficiente stricăciuni cât să nu poată fi imediat reparate și recupate. Vânzătorii făceau legea pe piață, iar chiriiile crescuseră rapid.

Multe dintre locuințele pe care le vizitase Frank erau respingătoare în ultimul hal. Unele dintre acestea fuseseră inundate și încă necurățate complet — cele mai proaste disponibile, încă murdare de nămol. Cea mai proastă ofertă în acest sens o reprezentase o locuință la un demisol din Alexandria, minusculă și întunecată, cu ușa zăvorâtă și o singură fereastră undeva sus, ce semăna a închisoare pentru trogloditi și costa două mii pe lună. Din acel moment, lui Frank îi dispăruse dorința de a mai căuta.

Acum sosise ziua încheierii socotelilor. Își luase toate lucrurile și făcuse curat, proprietarul urma să sosească în acea seară, iar Frank nu avea unde să se ducă.

Îl încerca o senzație stranie. Stătea, în lumina apusului, la masa din bucătărie pe care împrăștiase exemplare din *Post**. Secțiunea „Apartamente de închiriat“ nu era mai lungă de o coloană, iar Frank îi învățase suficient de bine limbajul codificat ca să știe că nu era nimic pentru el acolo. Mai interesant era un articol din secțiunea Metropolitană despre Parcul Rock Creek. Închis oficial din cauza stricăciunilor serioase provocate de către inundații, era, după câte se pare, prea mare pentru ca Serviciul Parcurilor Naționale, depășit de situație, să mai poată aplica acest edict. Parcul devenise astfel un teritoriu al nimănui, „o întoarcere la sălbăticie“, după cum scria în articol.

Frank cuprinse apartamentul cu privirea. Nu-i evoca mai multe amintiri ca o cameră de hotel, deoarece nu făcuse altceva decât să doarmă în el. Asta era tot ce-i trebuia de la o casă, dat fiind că viața lui adevărată fusese dată la o parte până la reîntoarcerea sa la San Diego. Acum... se simțea ca și cum fusese trezit prematur în timpul unei călătorii spre stele. Era momentul să se trezească, să se „dezghețe“ și să descopere unde se afla.

Se ridică și se duse la mașină.

Ieși pe Centură, ca să dea ocol pe la nord, apoi spre răsărit, lăsând în urmă templul mormon alungit și măreața inscripție de pe el: „DU-TE ACASĂ DOROTHY!“. Ieși de pe Wisconsin, luând-o spre oraș. Nu avea niciun motiv deosebit să se afle în zonă. Familia Quibler locuia aici, desigur, dar nu avea cum să fie acesta motivul.

Continua să se gândească: Om fără casă, om fără casă. Ești un om fără casă. Îi veni în minte un cântec de pe albumul *Graceland* semnat Paul Simon, acela în care unul dintre grupurile sud-africane cânta: *Fără casă, fără casă, da, da, da, da, da, da, da...* ceva de genul „Vine miezul nopții și vrei să te duci acasă.“ Sau poate era ceva în zulu. Ori, așa cum auzea el acum: *Fără casă, fără casă, duce-se să-și caute altă casă.*

* Washington Post

Cam așa ceva. Ajunse la intersecția unde se afla stația de metrou Bethesda, și dintr-o dată, își dădu seama de ce s-ar fi putut afla acolo. Acesta era, desigur, locul unde o cunoscuse pe femeia din lift. Rămăseseră blocați împreună pe când urcau afară din metrou: numai ei, sub pământ, minut după minut, până când, după o lungă conversație începuseră să se sărute, spre surprinderea lui Frank. Atunci venise echipa de intervenție și le dăduse drumul, iar femeia dispăruse fără ca el să fi aflat ceva despre ea, nici măcar numele. Simpla amintire îi făcea inima să bată cu putere. Acolo sus, pe trotuarul din dreapta, dincolo de lumina roșie de semnalizare, se afla cușca exterioară a liftului din care ieșiseră. Îi mai ieșise în cale apoi pe o barcă de pe Potomac atunci când diluviul se afla la apogeu. Apelase numărul de telefon al bărcii ei de pe celular, iar ea îi răspunsese spunându-i: „Am să te sun. Nu știu când.“

Lumina roșie se făcuse verde. Nu-l sunase și totuși el se afla acolo, îndreptându-se spre locul în care se cunoscuseră ca și cum ar fi putut să o zărească. Poate că se gândise că dacă ar fi găsit-o, ar fi avut unde să stea.

Gând prostesc: un exemplu din cel mai nerealist de credință că lucrurile aveau să se întâmple așa cum își dorea el. Trebuia să recunoască faptul că în ultimele două săptămâni își căutase apartamente în această zonă. Așadar, nu era vorba de un impuls izolat, ci un adevărat tipar comportamental.

Imediat după intersecție o coti pe aleea ce ducea la Hotelul Hyatt. Un valet se apropie, iar Frank îl întreabă:

— Nu știți dacă sunt camere libere?

— Dacă nu aveți rezervare, nu sunt.

Frank intră grăbit în holul hotelului ca să verifice. O receptioneră dădu din cap: nicio cameră liberă. Nu știa care era situația la alte hoteluri. Cele din zona metropolitană care aparțineau aceluiași lanț erau pline.

Se urcă iar în mașină și o porni pe Wisconsin, înspre sud, uitându-se atent la cușca exterioară a liftului atunci când trecu pe lângă ea. Femeia dăduse un nume fals în formularele pe care trebuiseră să le completeze la metrou. Nu avea cum să fie acolo.

Coborî pe Wisconsin, trecând de casa familiei Quibler, la câteva străzi pe dreapta. Acolo se afla motivul care îl adusese în această parte a orașului, în seara în care femeia și cu el rămăseseră blocați în lift. Anna Quibler, o colegă de-a lui de

la FNS, dăduse o petrecere pentru ambasadorul khembali, care ținuse o prelegere la FNS în acea zi. O petrecere frumoasă. Excesul de rațiune este el însuși o formă de nebunie, îi spusese bătrânul ambasador lui Frank.

Nu putea să se ducă acum în vizită la Anna și la familia ei. Ar fi fost jalnic să apară acolo neanunțat și fără să aibă unde să se ducă.

Merse înainte. *Fără casă, fără casă — duce-se să caute altă casă.*

Chevy Chase părea relativ neafectat de inundații. Deasupra Dupont Circle se afla un hotel uriaș, Hiton. O luă în jos pe Wisconsin și Massachusetts și o coti pe Florida ca să ajungă la el, simțind însă deja că era o pierdere de vreme. Nu aveau să fie camere libere.

Și chiar nu erau. *Fără casă, fără casă. Vine miezul nopții și tra, la, la, la, la.*

O luă pe Connecticut Avenue fără să aibă vreun plan. Aproape de intrarea Grădinii Zoologice Naționale, stricăciunile cauzate de inundații deveniră vizibile, sub forma unei mocirle amestecate cu gunoai și ramuri care acopereau trotuarele, mânjind vitrinele magazinelor. Imediat la nord de grădina zoologică, circulația se oprise ca să facă loc unui buldo-excavator. Reparații stradale făcute noaptea, ca de obicei. Reflectoare aruncau o lumină albastră, dură și orbitoare asupra unei scene ce părea desprinsă dintr-un film sovietic, cu mașinării gigantice ce făceau peisajul urban să pară neînsemnat.

Nerăbdător, Frank coti la dreapta pe o stradă lăturalnică. Găsi un loc gol de parcare pe una din străzile rezidențiale la est de Connecticut și parcă.

Se dădu jos din mașină și se întoarse la locul unde se făcea curățenie. Afară erau în continuare vreo 90 de grade Fahrenheit (32°C)* și o umiditate tropicală. Un miros puternic

* Am păstrat temperaturile atmosferice în grade Fahrenheit, dând echivalentele Celsius în paranteză, pentru că altfel nu mai funcționează titlul. „Cincizeci de grade sub zero“ vine de la titlul dat de un ziar din carte, în momentul înregistrării unei minime de temperatură în timpul unui val de frig. În Celsius, temperatura ar fi „Patruzeci și cinci de grade sub zero“. Formula de conversie e cam ciudată și nu e la fel pentru Plus și Minus. Autorul dă direct în Celsius temperatura apei de la suprafața oceanului și acolo am lăsat așa

de nămol și vegetație în putrefacție amintea de tropice sau de Atlantida după potop. Da, se simțea un pic apocaliptic. Se afla la final de ceva, nu avea rost s-o nege. *Fără ca-să, fără ca-să.*

Un restaurant spaniol îi atrase privirea. Se îndreptă spre el ca să se uite la meniul din vitrină. Tapas. Intră, se așază și comandă. Mâncare excelentă, ca întotdeauna.

Puteai conta pe mâncarea excelentă din D.C. aproape tot timpul. Trebuie că era orașul cu cele mai bune restaurante din lume.

Își termină masa, ieși din restaurant și o porni la întâmplare pe străzi, simțindu-se mai bine. Îi fusese foame și confundase această senzație cu neliniștea. Lucrurile nu stăteau chiar așa de rău.

Trecu pe lângă mașină, continuând să se îndrepte spre est, spre Parcul Rock Creek, aducându-și aminte de articolul din Post. Întoarcere la sălbăticie.

Pe Broad Branch Road, Frank ajunse la hotarul parcului. Nu se vedea nici țipenie de om în nicio direcție. Era întuneric sub copacii de pe cealaltă parte a străzii, luminile stradale din spatele lui nepătrunzând dincolo de primul rând de frunze.

Traversă strada și intră în pădure.

Duhoarea vegetală a diluviului era puternică. Frank înaintă încet. Orice potecă o fi existat acolo, dispăruse între timp, înlocuită de un cordon de crengi, gunoi și nămol dispus inegal. Rădăcinile copacilor răsturnați se ridicau pieziș în aer în lumina slabă, iar crengi căzute i se încurcau în picioare. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, simți că totul era foarte slab iluminat, mai ales datorită norului luminos al orașului care se strecura prin fiecare gaură din frunzișul negru.

Auzi un foșnet, apoi o voce. Fără să stea pe gânduri, se strecură în spatele unui copac mare și rămase nemișcat acolo, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Două voci se certau, una dintre ele aparținând unui om beat.

— Ce-ai cumpărat porcăria asta?

— Tu nu cumperi niciodată nimic! Trebuie să mai și dai, omule.

Cei doi trecură mai departe coborând pe panta dinspre est, cu vocile aspre auzindu-li-se printre copaci. *Fără ca-să, fără ca-să*. Vocile lor îi amintiseră de indivizii murdari în salopete care-și făceau veacul pe la Dupont Circle.

Frank nu dorea să aibă de-a face cu asemenea oameni. Era iritat: vroia să se aple într-o sălbăticie pură, goală așa cum munții lui din vest erau goi. În loc de asta, râsete răgușite de tutun se auzeau printre copaci ca loviturile de topor. „Ha, ha, ha, harrrr.” Așa se ducea de răpă tot cartierul.

Alunecă în jos în altă direcție pe o porțiune de pietriș, apoi pe nămolul întărit dintre copaci. Crengile îi pârâiau umed sub tălpi. Panta deveni mai abruptă decât crezuse și făcu un pas lateral ca să nu alunece.

Atunci auzi un alt sunet, mai slab decât vocile. Un foșnet ușor și un scârțâit, apoi un trosnet abia auzit din pădurea ce se întindea dedesubt și înainte. Ceva care se mișca.

Frank înlemni. I se ridicase părul pe ceafă. Orice-o fi fost, părea să fie mare după sunet. Articolul din *Post* menționase faptul că multe dintre animalele de la Grădina Zoologică Națională nu fuseseră încă prinse. Tuturor li se dăduse drumul înainte ca grădina zoologică să fie inundată, pentru a li se oferi o șansă de supraviețuire. Unele se înecaseră oricum, iar multe dintre ele, dar nu toate, fuseseră recuperate ulterior. Frank nu-și amintea dacă în articol se precizase numele vreunei specii aflate încă în libertate. Era un parc mare doar. Posibil să fi fost menționat un jaguar.

Încercă să se facă una cu copacul de care se sprijinea.

Creatura de dedesubt frânse o creangă la numai câțiva copaci depărtate. Adulmecă, aproape cu un sforăit. Era mare, fără îndoială.

Frank nu-și mai putea ține respirația, dar constată că dacă stătea cu gura căscată, putea respira fără să scoată niciun sunet. Ticăitul produs de bătaia inimii sale în membrana moale de pe ceafă era mai degrabă simțit decât auzit. Majoritatea animalelor se bazau oricum pe miros, iar în privința mirosului n-avea ce face. Gând care ți-ar putea înmuia mușchii de tot.

Creatura se opri. Gâfâi. Mirosul ca de mosc ce pluti înspre el era aproape identic cu mirosul pietrișului produs de

inundații. Inima îi ticăia asemeni ceasului deșteptător al Căpitanului Hook.

O hârșăitură scurtă ca de umăr ce se freacă de scoarta de copac. Alt pârâit de crengi. Un claxon de mașină în depărtare. Mirosul semăna acum cu cel de blană udă. Încă un scârțâit de frunze și ramuri, mai în josul pantei.

Când nu mai auzi nimic și simți că era din nou singur, o zbughi înapoi spre vârful dealului și spre vest, întorcându-se la străzile orașului. Era frustrant, pentru că acum era intrigat și vroia să continue explorarea parcului. Nu vroia însă să sfârșească precum acei nesăbuiți de oraș care ignoraseră realitatea animalelor sălbatice și fuseseră mâncați. Orice fusese acolo jos, era mare. Mai bine să fie prudent și să se întoarcă altă dată.

După întunericul din parc, tot Connecticutul părea la fel de țipător luminat ca locul de pe stradă unde se efectuau lucrări. Îndreptându-se spre mașină, Frank se gândea că tot cartierul semăna cu unul din cartierele victoriene mai frumoase din San Francisco. Era târziu, iar noaptea începea să devină răcoroasă. Ar fi putut umbla toată noaptea și tot n-ar fi găsit o cameră.

Rămase în fața mașinii. Scaunul din dreapta șoferului era rabatabil.

Cel mai apropiat stâlp de iluminat stradal se afla la colțul străzii.

Deschise ușa din dreapta a mașinii, dădu scaunul în spate, îl coborî, se strecură înăuntru și se așeză. Închise ușa și se lăsă pe spate întinzându-se bine. După un timp se întoarse pe o parte și se cufundă într-un somn agitat.

Pentru vreo oră sau două, după care pași pe lângă mașina lui îl treziră. L-ar fi putut vedea oricine dacă se uita. Ar fi putut să-i bată în geam ca să vadă dacă se simțea bine. Ar fi trebuit să se dea drept reporter în delegație care nu reușise să găsească o cameră liberă, ceea ce era foarte aproape de adevăr, ca toate minciunile cele mai bune. Se putea da drept oricine. Aici nu era legat de adevărata lui poveste.

Stătea întins pe spate, treaz, deloc comod pe scaun și destul de sigur că nu avea să mai poată adormi, după care intră într-o

stare de ușoară toropeală, visând la femeia din lift. O parte din mintea lui realiza neobișnuitul situației, iar el se strădui să nu iasă din starea aceea, în ciuda faptului că-și dăduse seama de ce se petrecea. Îi vorbea despre ceva urgent. Chipul ei era atât de clar, i se întipărise atât de viu în minte, pasionat și amuzat în lift, serios și distant pe barcă în timpul inundațiilor. Nu era sigur că-i plăcea ceea ce-i spunea ea. „Numai sună-mă“, insistase el. „Sună-mă și rezolvăm noi.“

Atunci sunetul unei sirene îl trezi, transpirat și nefericit. Mai rămase întins o vreme, gândindu-se la chipul femeii. O dată, în liceu, se giugiulise cu o fată într-o mașină la fel de mică, în care scaunul dat pe spate le permisesse să stea întinși. O dorea. Dorea s-o găsească. De pe barcă îi spusese că avea să-l sune. Nu știu peste cât timp, zisese ea. Poate că asta însemna mult timp. N-avea ce să facă decât să aștepte. Asta dacă nu găsea vreo nouă modalitate de a o căuta.

Cerul se lumina. Acum clar nu mai putea să adoarmă la loc. Se ridică gemând și ieși din mașină. Rămase în picioare pe trotuar, simțindu-se epuizat. Cerul era de un cenușiu catifelat, părând mai întunecat decât în toiul nopții. Aerul era răcoros. O luă spre răsărit, intrând iar în parc.

Roua dădea luciul frunzișului verde și dens. În lumina puțină și difuză, frunzele umede aduceau cu o pădure de ceară. Frank încetini pasul. Văzu ceva ce semăna a potecă, probabil chiar a potecă de animal. Erau multe căprioare în parc, se afirmase în articol. Auzea sunetul scos de Rock Creek, un susur care, pe măsură ce Frank cobora, le acoperea pe cele ale orașului, vâjăitul constant al camioanelor. Cerul se lumina repede, iar ceea ce lui îi păruse a fi o cortină de nori se dovedi a fi un cer de un albastru pal. Nuanțe de verde slab începură să alunge cenușiurile. Aerul rămânea însă răcoros.

Descoperi că în această zonă Rock Creek curgea pe fundul unei ravene destul de abrupte, ale cărei maluri fuseseră rupte pe alocuri de inundații, după cum constată în momentul în care se trezi dintr-o dată pe marginea unei pante. Dedesubt, gresia dezgolită dădea la iveală rădăcini ca niște cabluri rupte. Ocoli marginea pantei, ferindu-se de copacii scunzi.

Dintr-un mic luminiș putea privi în aval. Inundațiile măturaseră micul canion. Tot ce fusese aici înainte, Beach Road,

micile poduri și clădiri, postul pădurarilor, zonele de picnic, toate acestea dispăruseră, lăsând o zonă de gresie dezgolită, nămol turtit, iarbă zdrobită, copaci căzuți și copaci încăpățânați, care fie se agățau de viață, fie muriseră pe locurile unde se aflau. Mulți copaci fuseseră strâmbați și se mai țineau de câteva rădăcini, formând răgălii vii de crengi cu noroi și gunoaie. O altă răgălie mai în aval semăna cu un uriaș stăvilă construit de castori, ce crea un iaz de un maroniu murdar.

Cerul de deasupra era mare și albastru, ca o cupolă înaltă ce părea să se ridice pe măsură ce se lumina de ziuă. Un Rock Creek nămolos curgea bolborosind tare, vărsându-se de la o întindere maronie plină de spume la alta.

La capătul îndepărtat al iazului, pășea un bătlan, cu genunchii îndoiți spre spate. Trup lung, picioare lungi, gât lung, cap lung, cioc lung. Un bătlan albastru mare, bănu Frank, deși penele de un cenușiu închis ale păsării păreau mai degrabă verzi decât albastre. Un soi de dinozaur. Nimic nu ar fi putut arăta mai pterodactilic. Două sute de milioane de ani.

Lumina soarelui strălucea verde la vârful copacilor de peste ravenă. Frank și bătlanul stăteau pe loc ascultând atenți păsărelele nevăzute ale căror ciripit sălbatic se ridica în aer. Bătlanul își înclină capul într-o parte și, pentru o vreme, rămase la fel de nemișcat ca o statuie de bronz.

Apoi, dincolo de ciripit, se ridică un alt sunet, fluid și clar, ca o sirenă, ca un cârlig înfipt în carne:

Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuup!

Fundația Națională pentru Știință, Arlington, Virginia, parcare subterană, la ora șapte dimineața. O primată stătea în mașina sa, gândindu-se. În calitate de redactor al *The Journal of Sociobiology**, Frank știa foarte bine care era originea speciei sale. Al treilea cimpanzeu, cum îl numise Diamond**. Cimpanzeii dorm afară. Cimpanzeii pitici dorm afară.

* *Jurnalul de Sociobiologie*

** cercetător și profesor american autor al unor lucrări de popularizare a științei, care combină aspecte din domeniul antropologiei, biologiei, ecologiei, lingvisticii, geneticii și istoriei

Locuința nu era în cele din urmă decât o problemă de ergonomie. De ce avea cu adevărat nevoie? Toate lucrurile lui se aflau fie în mașină, fie sus în birou sau în cutii la UCSD, în depozite din Encinitas, California sau din Arlington, Virginia. Faptul că lucrurile lui erau în depozite demonstra cât de mult contau. În general, se eliberase de lucrurile lumești. La cei patruzeci și trei de ani ai lui nu mai avea nevoie de ele. Se simțea un pic ciudat din această cauză, dar nu neapărat prost. Îi dădea oare o senzație de bine? Pur și simplu îl făcea să se simtă ciudat.

Ieși din mașină și luă liftul până la etajul al treilea, unde se afla o mică sală de gimnastică, cu o toaletă pentru bărbați prevăzută cu dușuri, în apropierea intrării. Căra în geanta de umăr laptopul, telefonul mobil, trusa de baie și un schimb de haine. Cele trei cabine de duș se aflau în spatele unor perdele albe, lângă o zonă cu bănci și dulapuri, dincolo de care se întindea încăperea unde erau toaletele, pisoarele și un rând de chiuvete sub o oglindă lungă.

Frank cunoștea locul, căci făcuse duș și se schimbase aici de multe ori după ture de alergare la prânz împreună cu Edgardo, Kenzo, Bob și alții. Acum o studia dintr-o nouă perspectivă. Era așa cum și-o aducea aminte: o baie suficient de bună, publică, dar utilizabilă.

Se dezbracă și intră la unul din dușuri. Un șuvoi de apă caldă, în cantitate aproape industrială îi îndepărtă întepeneala nopții lipsite de confort. Nimeni nu și-ar fi dorit să fie văzut făcând duș în acest loc în fiecare zi. Nu că ar fi stat cineva să se uite, dar unii dintre cei cărora le plăcea să facă sport de dimineață ar fi observat până la urmă.

Un abonament la un club de fitness din apropiere i-ar fi oferit o alternativă la sala de baie. Ce altceva să-ți mai trebuiască?

Un loc de dormit, bineînțeles. Honda nu era de ajuns. Dacă ar fi avut un monovolum și un abonament la un club de fitness, plus vestiarul acesta și biroul lui de sus și toaleta bărbaților de acolo... În ce privește mâncarea, orașul avea milioane de restaurante. Altceva?

Nu-i venea nimic în minte. Mulți oameni trăiau mai mult sau mai puțin în clădire, toți împătimiții de la FNS care petre-